

Hrvatski književnici o hrvatskom jeziku

Profesor Kolman gledao je prema paketima i u sebi jecao. Riječi blagozvučne i blagoćudne, riječi gromorne i nježne, riječi točne i teške, riječi baršunaste i oštre, riječi gipke kao tijelo djevojčice, riječi oble i obilne, riječi škrte, lijepe i jedinstvene u suknji svoga počela, bogate i višeznačne, riječi davne i riječi nove, nastale na poljima i u dubravama, na morima, u lađama, u brazdama, u naporima u svađama u ratovima u izmirbama za pisaćim stolovima u sjedenjima u šetnjama u ljubavima u potragama i u samosvijesti da nema te misli i toga osjećaja koji se hrvatskim jezikom ne bi mogao izreći, u zamkama prijevoda i sigurnosti da se željezo kuje dok je vruće a riječi prevode čim stignu galijunom ili željeznicom, dok se još ne pomiješaju s masom na kolodvoru. Riječi zapretane u mlitavosti duha, riječi zaboravljene, izgubljene i prognane, riječi kamenovane na raspućima povijesti uz radosne krikove neuke gomile, riječi odrubljene i riječi ranjene, riječi žive zakopane, žrtvovane, silovane, bacane u jame i strijeljane. A onda su se kamionima, vlakovima, tenkovima, novinama i televizijama dovozile tuđe i nastanjivale u hrvatskim kućama, i to je trajalo i traje već gotovo cijelo stoljeće u sablasnoj utopiji nekakvoga zajedničkog jezika koji treba biti odskočnom daskom od srpskohrvatskoga do jugoslavenskoga, eto, u Beogradu neki književnici o tome već javno govore.

Hrvoje Hitrec,
Kolarovi, Zagreb 2004.